

Pan Zdeněk Hrbek se narodil 2. 10. 1935 ve Stranné. Vyrůstal na vesnici v domě se svými rodiči, dvěma sestrami a bratrem. Díky práci a střídmemu stravování se od mládí těší pevnému zdraví.

„Hlavní pokrm byl chleba.“

„Maso se nekupovalo, to bylo všechno z domácí produkce.“

Tatínek pana Hrbka byl za 1. světové války významný italský legionář. Při zajetí málem přišel o život.

„Hodili po něm bajonet a von měl to štěstí, že mu tajdle propích akorát vopasek a mundúr. Jít to tajdle, tak sme nebyli na světě.“

Za svou odvalu za války získal mnohá uznání, např. Československý válečný kříž, který má rodina dodnes jako památku.

„Díky tomu, že to všechno vydržel, tak jsme tady, no.“

Z doby války (2. sv. v.) má pan Hrbek po svém otci velmi cennou zbraň, kterou nám ukázal a řekl k ní až neuvěřitelný příběh. Důstojník totiž vyměnil Brokovnici Lancaster 16 za téměř bezcennou věc.

„Pan Dýnek mu dal budíka a von mu dal tu flintu a tady je důkaz.“

„Vod pana Dýnka jí koupil táta a po tátovi to máme my.“

Rodinu pana Hrbka zasáhla i 2. světová válka. Vzpomíná na to, jak mu „tajná policie“ odváděla tatínka.

„Ke konci druhý světový války... pro táty přijelo Gestapo táborský.“

V srpnu 1944 došlo k tragické události. Šlo o leteckou bitvu nad Jindřichovým Hradcem, kde Němci sestřelili několik amerických letadel. Místní obyvatelé to velmi zasáhlo.

„To bylo ke konci války taky ... zahynulo hodně lidu.“

Na konci 2. světové války, když začala přijíždět ruská armáda, měl pan Hrbek jedno kuriózní setkání, o kterém nám povyprávěl.

„Ale pamatuju si velice dobře, jak jsme s klukama šli po silnici vode vsi nahoru a proti nám Rus se samopalem a mezi námi a tím Rusem běžel zajíc a my jsme se s hrůzou, jestli to spustí, tak postrlí nás a von vůbec nezačal střílet na něj, nechal zajíce bejt, naštěstí.“

Zajímavé bylo slyšet, co pan Hrbek považoval ve svých 16 letech za osudovou příležitost.

„Já jsem měl to štěstí, že v 16 letech k nám přišel nákej pán a chtěl bráchy, že má jít do školy a táta mu povídá, no jo, ale brácha je na vojně a táta říká, ale mám tady druhýho. No, tak šel jsem s ním a to bylo to moje štěstí, životní štěstí!“

Po studiu nastoupil pan Hrbek do svého prvního zaměstnání – stal se zootechnikem. V průběhu let pracoval na různých pozicích a současně také vykonával funkci starosty obce. Zasloužil se o mnoho úspěchů, mimo jiné o výstavbu kulturního domu ve Stranné.

„Myslím, že ještě větší můj úspěch teda byl, když jsem jako starosta zařídil tu melioraci toho potoka.“

Pan Hrbek s láskou vzpomíná na svoji manželku, se kterou se protančili životem a vychovali dva dnes úspěšné syny.

„Já jsem s ní vlastně tancoval vod 15 let a dotancoval jsem to s ní až do těch 84.“

„Já jsem měl tak hodnou manželku, že se mnou vydržela.“

Společně s manželkou také cestovali. Dodnes mají v zahraničí rodinné vazby.

„Manželka měla sestru a ta se vdala do Francie a my jsme tam byli asi třikrát.“

Panu Hrbkovi stále slouží zdraví, které má zřejmě po svém tatínkovi.

„Já mám asi trochu toho abnormálního zdraví z něj, že jo, to jsou ty geny, jak říkají.“

Nedávno oslavil 90. narozeniny.

„Do půlnoci jsme zpívali.“

„Já jsem zpíval dycky a rád.“

Na závěr jsme se dozvěděli, co panu Hrbkovi nyní dělá největší radost.

„Ale mám radost z dětí ... vnučkám se daří, pravnučku mám, Julinku, rok starou ted'kon, tak co mi schází.“
